

римъ: единъ гласъ много високъ показва гордость и безсрамность; единъ гласъ низеткъ показва страхъ; но защо-то трѣба да говоримъ само колко-то да нж чува-тъ, срамотно е да выкаме съ високъ гласъ или между зѣби-тъ си.

Противно е на добронравіе-то да говоримъ со стра-шенъ гласъ, нити пакъ съ дрезгавъ. А онія, на кои то гласъ-тъ е естествено дрезгавъ, трѣба колко-то е възможно да поправятъ тая погрѣшка.

Два вида произношенія сѣ много смѣшни и не сѣ допростени: едни произносятъ полегка и уморено; хора та ще рѣкѣтъ че отварятъ уста-та си за да ся прѣсми-вать; други приказватъ тѣжко, като съ пълни уста.

Произноменіе-то трѣба да е сѣкога сладко и пріятно.

XI.

КАКЪ ДА КИХАМЕ, ДА КАШЛЯМЕ И ДА ПЛЮЕМЪ.

Нищо по лошо нѣма, освѣвъ кога кихаме да хор-туваме, да кихаме съ високъ гласъ, и най повече прѣ-дъ по горни лица. Когато сма много насилени да киха-ме, трѣба поне да си туримъ рѣка-тъ на уста-та; и ако това нѣщо слѣдва, трѣба да ся оттеглимъ а не да при-тѣсняваме други-тъ.

Въ черкова, въ почтени къщи, и на сѣкадѣ гдѣто трѣба да има чистота, трѣба да плюемъ въ кърпа-тъ си.

Недопростена е грубость-тъ на дѣца-та, кои-то плюѣтъ на лице-то на другари-тъ си, или кои-то плюѣ-тъ прѣзь презорци-тъ, по стѣни-тъ и по покѣщени-тъ; трѣба още да отбѣгваме, като хортуваме, да не оставяме да ни излиза плюнка-тъ и да поирѣсква лице-то по оно-во на кого-то приказваме.